

JORDI VILA

L'actor de **'Genet-Les criades'** ha fet tot tipus de papers en més de 40 anys de carrera

Per la seva trajectòria i capacitat per recordar dades, Jordi Vila, un dels tres protagonistes de *Genet-Les criades* –en cartell a la Muntaner–, podria firmar la memòria dels últims 40 anys del teatre català, tant del que podem catalogar com a seriós com de les revistes que es feien en un Paral·lel ocupat avui pels musicals.

Els inicis. Va començar de meritori a la companyia catalana (en tenia una altra en espanyol) de Paco Martínez Soria. “El meu pare em va dir que em busqués la vida quan li vaig dir que volia ser actor”, recorda. Com a meritori, se sabia tots els papers i aviat va fer de galant a *En Baldi-ri de la costa* i *Ja tenim 600*, “perquè Enric Majó se'n va anar a la mili”.

El canvi. La seva incipient carrera va fer un primer tomb amb l'entrada, ja com a professional, a la companyia Adrià Gual del Romea. Poc després va fer un paper a l'històric *Marat-Sade* (1968), estrenat per Marsillach al Poliorama, que evoca amb passió. “Ompliem cada dia. La nit de l'estrena vam saludar gairebé tres quarts d'hora. Marsillach va demanar a la gent que se n'anés”. Vila va tornar a participar en la versió que en va fer Pere Planella el 1982.

La revista. Per qüestió de supervivència es va dedicar després al gènere de la revista. “Vaig començar a Madrid el 1974. Tenia feina i, alhora, era una gran escola”. Així es va iniciar en el transformisme amb l'espectacle *Diferentísimo*. “Era molt elegant i vam arribar a fer una sessió privada per al lla-



MATE CRUZ

vors príncep d'Espanya”. Feia personatges com per exemple Mae West, Lola Flores, Carmen Miranda i Montserrat Caballé, als quals va incorporar més tard Betty Missiego, Mary Santpere i Miguel Bosé quan el van contractar al Teatre Victòria, recomanat per Pedro Ruiz. Va fer parella còmica amb Amparo Moreno i també revista amb Esperanza Roy, Raúl Sender i Bárbara Rey.

'Pels pèls' i Flotats. Al mateix Victòria, Vila va ser el perruquer de l'exitós *Pels pèls* del 1987 que va dirigir Pere Planella. Dos anys més tard, va actuar a *Una visita inoportuna*, la primera obra teatral que va abordar el tema de la sida i que va dirigir Josep Maria Flotats, amb qui també va treballar a *Cavalls de mar* (1992). Un any després, la mort d'algú pròxim li va fer perdre la il·lusió pel teatre durant un període d'11 anys.

El present. Va ser Manel Dueso, director de *Genet-Les criades*, qui el va convèncer per tornar amb l'obra *Fortuna accidental*. Vila té una gran fe en Manel Dueso, a qui considera un gran director d'actors. “Som tres homes que fem de dones, una senyora tirànica i els seus dos servents [Oriol Genís i Isaac Alcayde] als quals menysprea tant que la volen matar. És una obra brutal. Tot es porta a l'extrem, l'amor i també l'odi”, apunta.

A ESCENA

Incivisme a la Biblioteca

Fa uns quatre anys que la gent de La Perla 29, amb Oriol Broggi al capdavant, va descobrir un espai a la Biblioteca de Catalunya on va veure possibilitats de convertir-lo en un local teatral. Era la Nau de Llevant, que va acollir per exemple la celebrada *Antígona*, amb Clara Segura i Pep Cruz. No hi havia unanimitat al món teatral sobre les bondats d'aquella nau gòtica, qüestions logístiques al marge, però sí celebració per un nou teatre ubicat al cor mateix de Barcelona.

La Perla 29, per exemple, va apostar per la Biblioteca fins al punt de fer temporada l'exercici passat. La va tancar, dins del Grec, amb l'exitós *El rei Lear*, un altre dels muntatges que va saber dotar de protagonisme l'espai escènic de la Nau de Llevant. Actualment de gira, l'obra tornarà a la primavera a la Biblioteca, tot i que La Perla 29 no ha repetit una programació estable.

El principal inconvenient de la Biblioteca no el pateixen els professionals, per la falta per exemple d'uns camerinos convencionals, sinó els espectadors. I no per haver d'asseure's en unes cadires que no són especialment còmodes. El problema és que arribar a l'entrada, per cert gens senyalitzada, és gairebé un *safari*. Des del carrer de l'Hospital, l'accés pels jardins de Rubió i Lluch es fa en companyia de tot tipus de personatges marginals. Ja s'ho poden imaginar: pudor de pixats, crits, música de bongos, guitarres, borratxeres... Almenys algun responsable de l'ordre públic podria vigilar que no hi hagués gaire escàndol mentre l'actriu Sílvia Sabaté es deixa la pell aquests dies en el seu monòleg titulat *La sutura*.

JOSÉ CARLOS SORRIBES
PERIODISTA



PRÒXIMAMENT

Garrick

TEATRE POLIORAMA

De David Garrick, un comediant anglès del segle XVIII, explica la llegenda que els metges de la seva època recomanaven les seves funcions per als malalts de pena. Més o menys igual que avui passa amb Tricycle. Els seus espectacles solen ser una jocosa fugida de la realitat. Carles Sans, Joan Gràcia i Paco Mir recullen el nom d'aquest comediant per batejar el seu últim muntatge, que arriba al Teatre Poliorama després d'una gira que es va iniciar amb l'estrena a El Ejido al maig. Novetats: una aproxi-



mació al còmic, una paròdia dels contes que combinen amb el mim i els efectes sonors i, sobretot, l'ús de cançons per primera vegada.
A partir del 15 d'octubre.

Jo sóc la meva dona

LA VILLARROEL

Joel Joan s'enfronta, dirigit per Marta Angelat, al repte de portar a escena la vida del transvestit alemany Charlotte von Mahlsdorf, supervivent del nazisme i el comunisme. La seva vida va fascinar el nord-americà Doug Wright, guanyador del Pulitzer i del Tony el 2004 amb un text sobre Von Mahlsdorf.
Del 24 d'octubre al 14 de desembre.



Sí, pero no lo soy

ESPAI LLIURE

Alfredo Sanzol proposa en aquesta comèdia una reflexió còmica sobre la identitat. Autor i també director d'aquesta producció del Centro Dramático Nacional, recorda que la societat ens exigeix una identitat igual que ho fem amb els altres. Sanzol conclou que la personalitat és una cosa mutable i no es pot definir aquesta identitat. Cinc grans intèrprets es reparteixen múltiples papers.
Del 29 d'octubre al 2 de novembre.

